

Augsburg, 28. Februar/20. März 1568

An Johannes Crato von Krafftheim

UB Breslau, Ms. 9820 (Rehdigeriana 246), Nr. 332 (fol. 440r-442v) (nicht eigenhändig bis auf die Adresse und den Zusatz) + Nr. 352 (fol. 464r).

Clarissimo viro, D. Ioanni Cratoni, archiatro Caesareo etc. Domino et amico suo colendo. Wien.

(Abschrift des Entwurfs der Widmungsvorrede zu Wolfs kommentierter Ausgabe von Cicero, Paradoxa Stoicorum, Augsburg, 13.2.1568)

Hanc praefatiunculam si admittis, Clarissime vir, D[omine] et amice colende: illud etiam abs te peto, vt emendes, mutes, detrahas, addas, denique arbitratu tuo inuertas omnia: et, vel carmen aliquod, vel epistolium addas, id quod D. Achilles iam fecit, Carinum et Hauenreuterum facturos itidem esse spero. His enim Somnium, Catonem et Laelium dedicaui. Vale. 3 Cal[endas] Martias τῆς ἰσχιάδος κατισχυσάσης μου, et neque dormire, neque studere patientis.

(Nachtrag vom 20.3.1568):

Maturius mittendi literas occasionem mihi defuisse, E. T. ex tempore facilè iudicabit. Sagerum doctum esse virum iudico. Male de me sentire, non miror, cum ipse mihi non plus tribuam, quam quod res ipsa tribuit, quòd nemo eorum (quod ego quidem sciām) qui me reprehendunt, quicquam in eodem genere melius edidit. Quare Lucianicum illud interim mihi occino: κἄν σύναμα πάντες κατηγορῶσιν: ίκανὸν εἴη μοὶ τὸ, οὐ φροντὶς ἵπποκλείδῃ. Quòd se palmarium reperisse ille putat, si ἀντὶ τοῦ, καὶ σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς, legatur, καὶ σοὶ μὲν ἀκμὴ φιλοσοφεῖν: εὖ ἔστω. sed τὸ ἀκμὴν, ἐπιρρήματικῶς apud Xenophontem et alios reperitur, et antiquae lectioni sua constat et constructio et sententia. Vtinam verò ille Sagerus ita sagax esset, vt sagacitatem meam in locis amplius 2000 eorum operum quae hactenus conuerti, aut adiuuaret, aut emendaret. Saturni inuidia et odium, hac aetate, qua leuamen aliquod aerumnarum mearum (Si populariter loquendum est) sentire debebam, me oppressum eunt, nec tamen plus eripere mihi poterunt, quam aerumnosam hanc vitam: quam vtinam hoc ipso momento cum beata immortalitate commutare liceat. Περὶ τῆς ἰσχιάδος, quaeso te, ne grauere tuam sententiam perscribere. Causam morbi esse puto πεφαρμαγένον οἶνον μετ' ἐπωδῆς: in quam sententiam multis coniecturis adducor, οὐ μέντοι πληγέων ἀδαήμων οὔτε βολάων. Habet Euangelica nostra vita complures artes perquam religiosas: à quibus me in Turcica tyrannide immunem fore putarem. Sed ita fit, Χριστιανισμὸς in ore nobis est, ἐπικουρισμὸς μᾶλλον δὲ διαβολισμὸς in pectore. Deus nobis sit propicius, et mentem det meliorem. Inscriptionem τῶν παραδόξων quam mitto, tuo arbitratu corrigito: et, si tuae occupationes patiuntur, quaeso te, aliquid tuum adjicito, quod et caeteros amicos facturos esse spero. Vale. 20 Martij.

H[ieronymus] W[olfius] T[uus].